

изничи съ неясния печаленъ ликъ на събудено съзнание, изви се като буренъ вихъръ и го помъкна ниско-ниско, въ калъта и мириса на животинското.

Застана той мълчаливъ и правъ на прага, съ издигнати ресници, съ очи изблещени и окжпани въ червената кандилна свѣтлина на разхвърлянатъ стаичка, и изгледа съ замръзналъ ужасъ парцалитѣ и ѝкостеливитѣ изопнати крака на жена си, която сякашъ мъртва лежеше на пода, на изгнилата и орѣфана рогозка.

Изпърво тя подигна глава и до ушитѣ му довтаса бистъръ укоръ — за пръвъ пжтъ въ живота — укоръ, който съдържаше всички насила премълчани до тогава; после се изправи суха и сприхава невчесана, по-висока и отъ самия него, изтжпани се отпреде му съ вирнатъ носъ, съ стиснати ресници и, разярена, сурово додаде:

— Ти не трѣбва толкова да пиешъ... Чувашъ ли, чувашъ ли?

— Защо? — тихо, провлачено изрече той.

— На свиня си заприличалъ.

— На какво-о?... Я повтори на какво? — диво, гърлено произнесе Витанъ и стрелна съ малкитѣ си котешки очи.

По слабоото лице на младата жена съ голѣми родилни петна се изписа колебание, долната ѝ устна затрепера, неподвижнитѣ очи загледаха плахо изпотеното набрано чело. После съ наведена глава тихо произнесе:

— На свиня, ето на какво...